

bragte sin Behandling af Sagen den 22de November, da Lovforslaget gik over til det andet Thing, men det lykkedes ikke i det andet Thing at faae Sagen til 2den Behandling inden Sessjonens Slutning den 14de Juni ifjor. Lovforslaget blev derefter forelagt i Folkethinget i indværende Sessjon i Oktober Maaned, og er efter en meget indgaaende Behandling der nu blevet færdig og er kommet hertil. Jeg beklager imidlertid, at det er kommet hertil saaledes, at det endnu er uviist, om der er nær Udsigt til, at Forslaget kan blive til Lov. Der er imidlertid i den forløbne Tid opstaaet større og større Krang hos mange Handlende og Industriende til at faae en Lov om Beskyttelse af figurlige Varemærker, eftersom en lignende Beskyttelse allerede længe har været givet i andre Lande. Betingelsen for, at vore Handlendes og Industriendernes Varemærker kunde nyde Beskyttelse i Ulandet er, at Beskyttelsen bliver gjensidig. — Det vilde derhos saameget mere være ønskeligt, at denne Lov snart kunne gennemføres, som der ifjor er blevet affluttet Konventioner, som sigte til at indføre den gjensidige Beskyttelse for Ind- og Udlandene med Hensyn til Varemærker, som Lovforslagets § 19 omhandler; disse Konventioner vilde jo ikke faae Betydning, før Loven er udkommen. Jeg tror, at dette opfordrer dette Thing til at høre sig saa meget som muligt saavel ligeoverfor den høitagtede Regjering, som ogsaa overfor det andet Thing for at naa til, en Overensstemmelse. Det var med dette Maal for Øie, at den høitagtede Indvægningsminister dels har viist sig i høi Grad imødekommende lige overfor det Onske, som fremkom her i Landstinget om, at den af Regjeringen foreslaaede stedlige Indregistrering af Varemærker maatte forandres til en Centralindregistrering, og ligeledes har imødekommethet det andet Thing ved at erklære sig rede til at gaa ind paa, at Mærket, istedetfor at følge Varen, bliver et Mærke for Personen. Imidlertid er der endnu paa enkelte Punkter, i alt Talt paa 3 Hovedpunkter væsentlige Uoverensstemmelser mellem de forskellige Faktorer af Lovgivningsmagten, og jeg tror, at det var meget ønskeligt, om der nu snart kom Enighed i den Henseende tilstede. Jeg skal ikke her ved denne Behandling komme ind paa alle de Forskjelligheder, der nu findes mellem det nu hertil indkomne Lovforslag og det Lovforslag, som forlod Landstinget sidst, eller mellem det Forslag, som den høitagtede Regjering forelagde i det andet Thing i indværende Sessjon, og Lovforslagets nuværende Affattelse; men jeg skal kun ganske kort nævne 3 Hovedpunkter, hvor en saadan Uoverensstemmelse er tilstede, idet jeg iøvrigt tror, at det vil være hensigtsmæssigt — for ikke at fordybe sig strax i den store Detail, som det vil være nødvendigt, dersom de enkelte Uoverensstemmelser skulde omhandles —, at indskrænke sig hertil og søge paa en gennem et Udvalg at faae de Mangler, der formentlig ogsaa af dette Thing

ville findes at være i Loven efter dens nuværende Affattelse, afhjulpne. Af de 3 Punkter, jeg saaledes skal nævne, angaar det første Affattelsen af den første Paragraf. Det vil erindres, at, saaledes som Lovforslaget udgik herfra, betegnede Mærket et vist Mærke paa Varer, saaledes at flere Personer kunde bruge det samme Mærke, kunne faae Eneret paa det samme Mærke, naar dette anbragtes paa de forskjellige Varer, til hvilke det af hver især af Anmelderne var opgivet, at det skulde benyttes. I den Henseende var der jo iøvrigt nogen Tvivl tilstede ogsaa her i Thinget, om man skulde tillade, at En for Exempel kunde faae Eneret til at bruge en Hane paa en Smørfjerding, og en Anden kunde faae Tilladelse til at bruge den samme Figur som Varemærke paa en Kaffeovn osv. Det er altsaa ikke i Strid med, hvad der af Enkelte her i Thinget blev anset ønskeligt, naar man nu i Folkethinget har besluttet, at naar en Anmelder har faaet Eneret paa et Mærke, selv om han har angivet, at dette Mærke, kun skal gjælde for en vis Slags Varer, kan ingen Anden senere faa Eneret paa at bruge dette Mærke, selv om det kun forlanges for andre Varer end dem, paa hvilke den første Anmelder har angivet at ville bruge det. Dette har den høitagtede Minister i det andet Thing været villig til at gaa ind paa, men det er efter Lovforslagets Affattelse ikke forbudt en Anden at bruge det samme Mærke paa en anden Slags Varer, saalænge indtil den første Anmelder erklærer, at nu vil han ogsaa bruge det samme Mærke, som han har anmeldt at skulle gjælde for den først angivne Slags Varer, paa den Art af Varer, som den Anden bruger det til. Saa taber den Anden, der imidlertid har benyttet den Førstes Mærke, Retten til at bruge dette. Dette vil efter min Overbevisning fremkale stor Forvirring, og det vil ogsaa kunne være for den første Anmelder en stor Ulempe, at han saaledes skal tvinges bestandig frem til at forlange sin Eneret paa Mærket udstrakt til andre Varer end dem, for hvilke han egentlig har mest Interesse i at benytte det. I den Henseende vilde jeg anfse det for meget ønskeligt, at der foregik en Forandring, og at man altsaa valgte det, der forekommer mig nærmest at have lettest Udsigt til at vinde Bisald i det andet Thing, og fulgte den høitagtede Ministers Forslag at lade Mærket være en Eneret for den Person, som har anmeldt at ville bruge Mærket, saaledes at det blev forbudt alle Andre at bruge det samme Mærke.

Det næste Punkt, som jeg kommer til, er Bestemmelsen i Lovforslagets § 6 Nr. 5, hvilken var Gjenstand for megen Debat her i Thinget, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Registratør skulde være pligtig til at negte Indregistrering af et anmeldt Varemærke, naar det samme Varemærke allerede tidligere behørig var anmeldt af en Anden. Med Hensyn til dette Punkt var der jo ved 3die